

ДНЕВНИКЪ

LXVIII заседание, на 29 Май 1884 година.

Отворено на 2¹/₂ часа подиръ обѣдъ въ присѣдствіето на всички, съ исключение на г. Д-ра Странски отсъствающъ съ отпущъ.

Присѣдствува и Дир. на Финан. г. Петровъ.

Съобщение № 1851 отъ г. Глав. Управитель, съ което извѣстява, че утрѣ 30 Май е рождението на Н. И. В. Султана и по тоя случай тая вечеръ щело да има освѣтления по правителственнитѣ помѣщения.

Г-нъ К. Величковъ прѣдлага да се повърне това съобщение и да се пише, че Пост. Комитетъ не разбира, защо му се пращатъ такива съобщения.

Г-нъ Д-ръ Дагоровъ намира за неумѣстно миѣние на г. Велиčkova. Ако се не лъжа, казва той, това е за пръвъ пѣтъ и желателно било да не се повтѣря такова нѣщо.

Г-нъ Д-ръ Хакаповъ мисли, че за Постоянни Комитетъ не е достолѣино да разсѣждава такива работи, но да се остави безъ слѣдствие.

Г-нъ Беневъ е на миѣние, че по-добрѣ е да се остави безъ слѣдствие, което е равносильно да се повърне назадъ. Толкова повече, казва той, че и другъ пѣтъ сѣ пращани такива съобщения.

Прѣдложението на г. Велиčkova пада.

Приема се да остане безъ слѣдствие.

Съобщение № 1848 отъ г. Глав. Управ., съ правилникъ за устройството на статистическото бюро.

Приема се да се прати на надлѣжната комиссія.

Съобщение № 1847 отъ г. Глав. Управитель, съ правилникъ за вдиганіе отъ фонда на непрѣдвиденитѣ разпоски, една сума отъ гр. 5,400 за заплатата на лѣкаря, който ще посѣщава нѣкои общественни завѣденія.

Г-нъ Д-ръ Жечевъ е на миѣние, че не трѣбва да се приема прѣдложението на правителството, защото по начинъ прѣдлагащъ отъ него, болнитѣ въ тъмницата не ще могатъ да получаватъ потребната помощъ. Санит. Съвѣтъ, казва той, не е направилъ нищо, той трѣбвало да каже, че трѣбва особенъ лѣкарь за тъмницата, а не да възлага тая служба на Пловдивскій окол. лѣкарь. Спорѣдъ рапорта на Сан. Съвѣтъ въ отсъствието на Плов. окол. лѣкарь тоя послѣдний трѣбва да се споразумѣе съ другъ лѣкарь, който да го замѣства, когато единъ лѣкарь никакъ не може да има връзка съ други.

Г-нъ Д-ръ Хакаповъ казва, че въпроса за платата се подигна, защото нѣмаше кой да лѣкува болнитѣ въ област. тъмница и защото окол. докторъ нѣмалъ

врѣме. Азъ разбирамъ, че трѣбва особенъ докторъ, градскій докторъ нѣма врѣме, азъ съмъ градскій докторъ и заявявамъ, че нѣма да стѣпа никога тамъ. А понеже била тежка службата на Плов. окол. докторъ, Сан. Съвѣтъ прѣдлага нему да се отпуснатъ тия пари; азъ ви увѣрявамъ, че ако тия се отпуснатъ нему, то ако ходи въ тъмницата, околията не може да глѣда и напротивъ. Азъ, прибави той, съмъ на мнѣние да се пише, че Пост. Комитетъ не разбира защо тия пари да се даватъ на докторъ, който има служба. Съгласявамъ се щото тия пари доклѣ се ревизира санитар. законъ да се даватъ на единъ особенъ докторъ. Въ случай, че не стане тъй напраздно ще отиватъ тия пари.

Г-нъ Д-ръ Дагоровъ казва, че когато Пост. Комитетъ се съгласи да се отпуснатъ 4 $\frac{1}{2}$ лири, то тия пари бѣха за нѣжни разноси на доктора, който ще отива да глѣда болнитѣ въ тъмницата. Правителството е счело за добръ да понита Санит. Съвѣтъ, кой докторъ да се опрѣдѣли на тая служба и послѣдний е отговорилъ, че е справедливо да се възложи на Плов. окол. лѣкаръ. Желателно е да се възложи на докторъ, който получава заплата, та билъ той околийскій или другъ. Само ако не може да се изпълнява отъ окол. лѣкаръ, Пост. Комитетъ е свободенъ да го заличи и да не гласува за прѣдложението на правителството; но да каже, че отпуща 450 гр. за единъ докторъ който да изпълнява добръ службата.

Г-нъ К. Калчевъ казва, че тоя въпросъ се разисква напрѣдъ, Пост. Ком. се съгласи за суммата съ условие, че службата ще се върши точно и болницата нѣма да остане безъ доктори. Вслѣдствие на това той поиска тоя правилникъ. Сега не разбирамъ какво има да се разисква, освѣнъ да се гласува правилника. А колкото за рапорта на Санит. Съвѣтъ, той казва, че Сан. Съвѣтъ се е съгласилъ за окол. докторъ, а Пост. Комитетъ може да отпусне само тъй суммата, безъ да опрѣдѣли доктора.

Членъ 1 отъ правилника пада.

Г-нъ К. Калчевъ не разумѣва защо Пост. Комитетъ се отказва да приеме правилника, ако е работата за точното посѣщение на затворитѣ, той (Комитета) можелъ да каже; но слѣдъ размѣняването на корресонденцията, малко не логично и не достоѣнно било да се отказва приемането на правилника. Можемъ да кажемъ, казва той, че не желаемъ това лице, можемъ да покажемъ друго; но кредитъ за тая служба не можемъ да откажемъ, освѣнъ ако кажатъ докторитѣ, че нѣма нужда сега за лѣкаръ въ областната тъмница.

Г-нъ Д-ръ Дагоровъ казва, че главната причина за неприемането на правилника е окол. докторъ. Той мисли, че по напрѣдъ Пост. Комитетъ въ своето засѣдание, когато зима рѣшение за исканieto на правилника, г. Д-ръ Дагоровъ казалъ да се назначи единъ докторъ тъй като сградата затворитѣ, а сега е недостоѣнно да се отказва едно рѣшение, което самъ Пост. Комитетъ е взималъ. Може да се туратъ всичкитѣ условия въ правилника, но не е добръ да се лишатъ толкова души отъ помощъ. Колкото за възлагане тая служба на окол. докторъ той е противъ. Но да не се отпусне суммата на докторъ, който да посѣщава всѣки день затвора, ще бѣде грѣхота да се откаже.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ забѣлѣзва, че отъ три години насамъ той глѣдалъ затворитѣ, при всичко, че спорѣдъ санитар. законъ не билъ длѣженъ; но когато

затворниците се премѣстили въ новий затворъ той се отказалъ. Нагледванието на затвора, казва той, трѣбваше да се възложи на окол. докторъ, но казаха неможе, защото има много работа и полека лѣка глѣдамъ пакъ работата доде да се възложи службата на окол. докторъ. Той мисли, че Пост. Комитетъ ще направи много добръ, ако не приеме тоя кредитъ, въ такъвъ случай той щелъ да даде на правителството урокъ. За интереса на селенитѣ да се не дава тая служба на околийски докторъ, а за интереса на затворниците трѣбва да има особенъ докторъ. Ако иска Пост. Комитетъ да се влада достойно, то да отхвърли тоя правилникъ.

Г-нъ Беневъ мисли, че всички правилници които се пращатъ до Пост. Комитетъ, той може да ги измѣни и спорѣдъ него тоя правилникъ може да се измѣни така, като се каже въ члена: „това възнаграждение се дава на единъ лѣкаръ, който живѣе въ града и който е длъженъ да посѣщава всѣки день болнитѣ въ затвора“. Той е на мнѣние, че по тоя начинъ може да се приеме правилника, инакъ ако се върне той, загубватъ болнитѣ.

Г-нъ Д-ръ Жечевъ казва, че историята на тоя правилникъ била много курioзна и Пост. Ком. знаелъ работата. Г-нъ Калчевъ каза, че не било достойно за Пост. Комитетъ да отхвърли тоя правилникъ поисканъ отъ него. Той има право. Но за жалость всичкитѣ работи на правителството отиватъ ала турка за това да се отхвърли правилника.

Г-нъ Прѣдсѣд. мисли, че естествено ще бѣде противорѣчие, ако Пост. Комитетъ се откаже да приеме единъ правилникъ, който той самъ е искалъ. Да се приеме правилника, а въ мотивитѣ да се пише, „че Пост. Комитетъ не разумѣва да се възлага тая служба на нѣкой докторъ, който има служба“.

Г-нъ Д-ръ Жечевъ казва, че съ всичкото уважение което има къмъ г-нъ Прѣдсѣдателя, не разбира защо той, слѣдъ като всичкитѣ членове искаха мнѣнията си, да иска да ги убѣждава пакъ да се приеме правилника, като че членовѣтъ на Комитета не разбирали нищо. Трѣбване, казва той, да се тури правилника на гласуване и ако се приеме или не и да се свърши работата.

Г-нъ Прѣдсѣд. като отговаря казва, че г. Жечевъ е забравилъ че прѣдсѣдателя е и членъ на Комитета, слѣдователно и той ималъ право да си каже мнѣнието. Азъ, казва той, не искамъ да ви убѣждамъ и това което казахъ не е нито противъ правилника нито противъ реда.

Г-нъ Д-ръ Жечевъ забѣлѣжава на г. Прѣдсѣд., че какво ще да приказва, той ще гласува да се отхвърли правилника.

Г-нъ К. Величковъ не разбира, когато се опрѣдѣля възнаграждението за тая служба, да се дава то на околийски лѣкаръ. Поне ний и депутатитѣ, казва той, всѣкога сме искали да се върши службата добръ. Въ града дѣто има 25 души доктори, които се поминуватъ съ частна практика, може да се възложи тая служба на одного отъ тѣхъ, а ако нѣмало доктори тогава друго. Тия сж причинитѣ, които каратъ Пост. Комитетъ да отхвърли тоя правилникъ.

Г-нъ К. Калчевъ мисли, че тия които гласуваха за първий членъ нѣма да измѣнать мнѣнието си. Рѣдки сж, каза той, тия примѣри въ които слѣдъ като Пост. Комитетъ искалъ правилникъ и се прѣдстави, да отхвърля първото си рѣшение. Комитета да гласува правилника и да се свърши като се махне члена за окол. лѣкаръ.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ казва, че естествено е когато Пост. Комитетъ рѣши по принципъ единъ въпросъ трѣбва да го искара до край, но какво трѣбвало да направи Пост. Комитетъ въ тоя случай, когато виждалъ, че правителството не по-
стъпва добръ съ тая работа, освѣтъ да отхвърли правилника. Пост. Комитетъ, казва той, е обвързанъ да даде възнаграждение на единъ лѣкаръ, който да посѣщава болнитѣ въ тъмницата, а не да увѣличава заплатата на единъ лѣкаръ. Трѣбвало Пост. Комитетъ да накара правителството да глѣда по-добръ на работитѣ, за това той моли да се отхвърли правилника.

Г-нъ Д-ръ Дагоровъ казва на г. Д-ръ Хаканова, че нищо нѣма да стане и съ това което той (Хакановъ) изказа по прѣди. Той е съгласенъ да се отхвърли правилника, но отъ чувство на чловѣколюбие моли да се приеме суммата. Ако сега не се приеме, прибави той, и се повърне втори пѣтъ отъ правителството, азъ ще гласувамъ противъ.

Правилника турнатъ на гласуване падна, безъ никакви мотиви.

Съобщение № 1852 отъ г. Глав. Управителъ, придружено съ нѣколко книжа, относително освобождението отъ мито на мѣстнитѣ произведения на И. Румелия и България.

Г-нъ Прѣдсѣд. казва, че за да може да се разисква тоя въпросъ трѣбва прѣд-
варително да се знае мнѣнието на правителството, дали то може да сключи такава конвенция.

Г-нъ К. Калчевъ казва, тукъ има корреспонденция какво е извършено по напръдъ и послѣ конвенцията, но за Пост. Комитетъ главното е да приеме или не конвенцията. Спорѣдъ него делегатитѣ не трѣбвало да подписватъ такъва кон-
венция и слѣдствие на това да се праща телеграмма отъ Българ. правителство, съ която иска да му се яви до 1 Юний приема ли се или не конвенцията, въ случай, че не се приема тя, то щело да зима мито спорѣдъ тарифата обнародвана въ Дър-
жавний вѣстникъ. Въпросътъ е, казва той, да се приеме или не конвенцията, да се остави това да ли е компетентно правителството. Пост. Комитетъ трѣбвало да глѣда да ли е въ интереса на страната приемането на конвенцията, послѣ пра-
вителството, ако се вижда не компетентно може да не я приема. На всѣки случай, казва, той, конвенцията не е за приемане, защото княж. правителство иска да се освободатъ всичкитѣ негови мѣстни произведения отъ мито, а нашитѣ вина, спиртове и тютюнъ то не се съгласява да се освободятъ отъ мито, когато тѣ сж главнитѣ произведения, които износи нашата страна. Ако се приеме една такава конвенция, твърдѣ малко преимущество даваме на населението, иначе ако стане *statu quo* ще бѣде по добръ. Въ заключение казва, че имало и друго нѣщо, да се опита нашето правителство да се освободатъ съвсѣмъ вината и ракиитѣ и ако Българ. правителство се съгласи, тогава да се прѣдложи за окончателно рѣшение отъ Пост. Комитетъ. За това той е на мнѣние, че до дѣто правителството не се опита по начина по който той прѣдлага да се не приема конвенцията.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ мисли, че унищожението на митницитѣ е единствено нѣщо което трѣбва да се рѣши. Тоя въпросъ, казва той, е политически и иконо-
мически, но за жалость княж. правителство малко го разбирало. Той е на мнѣние, че въ случай, ако не може да стане това унищожение, нашето правителство трѣбва

да подражае Българското, като защити интереситѣ на населението. За жалость, казва той, Българ. правителство не може да разбере важноcтѣта на почнатий въпросъ и види се то се заело още повече да тури Румелия по долу. Тая конвенция прѣдлагана отъ Бъл. правителство е неприемлива и то за това, защото на стокитѣ на княжеството да се не зима никакво мито, а за нашитѣ да се зима. Тогава когато Българ. правителство туря такова неравно условие, той мисли, че не трѣбва да стане спогодбата. Азъ съмъ отъ ония, казва тѣй, които искатъ да се унищожатъ митницитѣ, но не съмъ на мнѣние да се приеме тая конвенция. Той мисли, че добръ ще е да се помъчи нашето правителство да докара работата до единъ резултатъ, който да даде улеснение взаимнообразно и на двѣтъ страни. Въ случай, че не се достигне това, то да остане по *statu quo*, понеже материална полза щелъ да има областний ковчегъ.

Г-нъ Д-ръ Дагоровъ казва, че отъ всичко което се чете, тѣй сѣщо и отъ устнитѣ обяснения въ вчерашното засѣдание на г. Дир. на Финан. се вижда, че Пост. Комитетъ е длъженъ да улесни правителството въ тоя въпросъ. Азъ незная, каза той, принципиално въпроса, но говоря върху сѣщностѣта на въпроса. Слѣдъ вчерашнитѣ обяснения на г. Дир. на Финан. Пост. Комитетъ най добръ щелъ да направи да се произнесе и подкрѣпи оная фраза, която и правителството прѣдлага. Правителството е прѣдложило и моли княж. правителство да подкрѣпи *statu quo* до свикването на идущата сессия на Обл. Събрание. Той мисли това трѣбва да се приеме. Самата таблица и самитѣ обяснения на Дир. показватъ, че нашата областъ губи много, а княжеството печели и понеже княж. правителство търси и пази своитѣ интереси, то и нашето трѣбва да прави сѣщото.

Г-нъ Дир. Петровъ най-напрѣдъ. казва той, това което заслужва да се обърне внимание е телеграммата, затова Пост. Комитетъ не трѣбвало да възлага работата на правителството, но да се произнесе. Дир. не дала такова пълномощно на делегатитѣ да направатъ тая конвенция и той ги питалъ защо сѣ направили това, а тѣ му отговорили защото сѣ видели принудени. Тукъ нѣкои г-да членове казаха, че правителството трѣбвало да изучи въпроса и да го прѣдложи на Пост. Комитетъ да се произнесе. Азъ ще отговора на тия г-да, че врѣмето е късно и Пост. Комитетъ се е произнесълъ и е зималъ рѣшение по тоя въпросъ. Тукъ самъ по себе си се ражда единъ въпросъ, ний подиръ тия прѣдложения отъ княжеството да освободимъ отъ мито едрия добитѣкъ и други произведения, и намѣсто това то да освободи виното отъ мито, което то не е направило, а само намалява митото, трѣбва ли да приемемъ конвенцията, или да помолимъ да се отложи до идущата сессия до свикването на Обл. Събрание, или просто да искаме *statu quo*, или ако не се освободи виното, то Пост. Комитетъ трѣбва да бѣде послѣдователенъ въ рѣшението и да не приема условията, понеже областъта нѣма нищо да се възползува, а създаватъ се само политически мъчнотии.

Г-нъ Прѣдсѣд. пита г. Дир. правителството въ сѣстояние ли е да свърже такава конвенция и въ положение е ли г. Глав. Управитель да я подпише.

Г-нъ Дир. Петровъ казва, че тоя въпросъ е прерѣшенъ тѣй щото правителството може да подпише. Сега е работа трѣбва ли да се приеме конвенцията или просто да се иска отлаганието, до идущата сессия на Обл. Събрание.

Г-нъ Прѣдсѣд. е на миѣние, че понеже правителството е третирало въпроса, то той мисли, че трѣбва да се отиде по нататѣкъ. Да се каже на княжеското правителство, че освобождаваме всичко, което то внася у нашата област, сѣщо да направи и то съ нашитѣ произведения и да се свърши работата. Правителството, казва той, може да е прѣдрѣшило въпроса, но съ измѣнението на г. Глав. Управителъ не се знае да ли той ще приеме или не такива условия, затова пита г-нъ Дир. да отговори.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ казва, че принципиално въпроса е, може ли да се приеме конвенцията или не. По между народнитѣ трактати и по Ор. Уставъ нашата област не може да прави такива контракти. Но като се споразумѣватъ двѣтѣ държави може и правителството съгласно съ миѣнието на Пост. Комитетъ е почнало работата. Самия въпросъ за унищожението на митата, бѣше подигнатъ отъ Румелийското правителство, още въ врѣме на министерството на г. Каравелова, но това послѣдното отговори, че въпроса не може да се рѣши безъ Народното Събрание. Събра се Народ. Събрание и говори се за и противъ и най-послѣ се прие, че трѣбва да се зима мито, но оставиха се нѣкои отворени мѣста, особено спиртнитѣ питиета да можатъ да влизатъ. Както се види и сега правителството не може да направи нищо заради това не може и да се третира. Нашето правителство има пълномощие да направи всичко, княж. правителство отъ какъ нѣма своето пълномощие, но нѣма и добрата воля. Като се отвори обикновенното Народ. Събрание, въ случай, че се унищожатъ съвършено митницитѣ да опълномощимъ нашето правителство да пази *statu quo*. Княжеството е точка около която трѣбва да въртимъ, а то иска да ни отдалечава и да ни зима всичко. Даже ако се приспособи тая тарифа пакъ Румелия печели. Единъ търговецъ, който иска да прекара жива стока по износно и по кжсъ е пхтя да мине прѣзъ Румелия, затова въ интереса на княж. правителство е да се унищожатъ гюмурицитѣ. Ако се не постигне политическата цѣль то трѣбва да се постигне икономическата. Да кажемъ на правителството да глѣда да уравни тоя въпросъ, а до тогасъ да подражава княжеското правителство.

Г-нъ Дир. Петровъ, като подкрѣпя изказаното си миѣние, прибавя, че съ приспособлението на тарифата наша малка индустрия ще се убие; но въ сѣщото врѣме не по малко това ще повлияе и на производителитѣ отъ България, които произвеждатъ масло, сирене и пр. което трѣбва да продаватъ въ Цариградъ, слѣдъ като мине прѣзъ нашата област, та по тоя начинъ и двѣтѣ страни ще иматъ загуба. Той е на миѣние да се приеме *statu quo* и областъта щела да спечели 10,000 лири.

Г-нъ Прѣдсѣд. казва, че нашето правителство трѣбва да каже, понеже тоя въпросъ трѣбва да се рѣши отъ Събранието да се задѣлжи *statu quo* и да се прѣдложи въпроса на разискване въ идущата сесия на Събранието.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ казва, че не може да се разисква въ Събранието тоя въпросъ, понеже комисарътъ на правителството щелъ да дойде и каже, че Събранието не е компетентно да разисква такъвъ въпросъ.

Г-нъ Прѣдсѣд. е на миѣние да се отговори така: „Пост. Ком. не приема прѣдложенията на княжеското правителство, защото ги намира за неизносни и не-

съобразни съ интереситѣ на областта. Прѣдъ видъ на това правителството трѣбва да се постараетъ по всѣки начинъ за запазване *statu quo*-то между двѣтѣ страни и да продължава да третира въпроса по начинъ щото да могатъ да се добиятъ по выгодни условия. Ако обаче княж. правит. се откаже да поддържи *statu-quo*-то и приложи митарственната тарифа, издадена на 24 Декемврия 1883 г., въ такъвъ случай правителството да вземе всички мѣрки за да се покровителствува мѣстната индустрия". Приема се.

Съобщение № 1846, съправилникъ за вдигане изъ фонда на непрѣдвидѣните разноси, количеството гр. 2842. 55⁰/₀ за мобили и наемъ на канцелар. помѣщения по вѣдомството на Дир. на Общитѣ сгради и пр.

Приема се правилника.

Съобщение № 1849 стѣ Глав. Управителъ, испраща докладитѣ на Начал. на Милицията и Дир. на Фин., относително по начина по който трѣбва да се отпушатъ и оправдаватъ пжтнитѣ разноси на Генерала направени по инспекция.

На надлѣжната комиссия.

Съобщение № 941 отъ Щаба на Милицията, съ което дава свѣдения по прошения на Стоянъ Цанковъ испратено съ писмото на Комитета № 389.

За свѣдение.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ казва, че има да направи едно прѣдложение. Знаете, казва той, въ послѣдно врѣме, че се раздадохъ слухове, че много отъ конакскитѣ вѣщи липсвали; дали прѣди отиванieto на г. Глав. Управителъ или послѣ незная, но най-послѣ Пост. Комитетъ трѣбвало да се заинтересува и да си махне отговорността, трѣбва Дир. на Финанситѣ да земе мѣрки, съобразно съ Орган. Уставъ, за запазване всичкитѣ вѣщи въ конака. За това той мисли, че Дир. на Финан. може да се попита истина ли е, че много вѣщи липсвали и правителството зело ли е мѣрки да не стане това и колко загуби сж станали до сега.

Г-нъ К. Величковъ мисли, че Пост. Комитетъ не може да прави такива прѣдложения на правителството. Имало особенни директори и чиновници, които трѣбвало да наглѣдватъ тия вѣщи, а това никакъ не било работа на Пост. Ком. Той моли г. Хаканова да отгѣгли прѣдложението си, а въ случай, че правителството намѣри, че липсватъ нѣкои работи и ако се отнесе до Пост. Комитетъ да иска нужднитѣ мѣрки, то тогава Комитета можель да направи това, което прѣдлага г. Хакановъ. Спорѣдъ него не е добръ Комитета да се занимава съ такива работи.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ мисли, че пазението на вѣщитѣ е възложено на Дир. на Фин. и Комитета ималъ пълно право да пита върху това, толкова повече трѣбвало да пита, понеже много горчиво щело да му се види, ако въ идущий бюджетъ се туратъ 1000 лири за нови мобили. Г. Величковъ, казва той, може да мисли, че съмъ искаль да кажа нѣщо за бившия Генер. Губер. такова нѣщо не мислехъ; но прѣдполагамъ, че въ конака живѣятъ толкова слуги и зная, че тия хора сж направили нѣкои кражби. Като членъ на Пост. Комитетъ той желае да знае да ли сж истинни тия работи и какви мѣрки е зимало правителството за запазването на конашкитѣ вѣщи. Утрѣ, прибави той, може да липсва единъ килимъ и Комитета трѣбвало да гласува 800 лири за новъ килимъ.

Г-нъ Дир. Петровъ казва, че Дир. на Фин. се споразумѣла съ Дир. на Общ. Сгради и се назначила една комиссия, която да преглѣда вѣщитѣ спорѣдъ инвантера имъ. Комиссията преглѣдала вѣщитѣ и намѣрила всичкитѣ въ добро положение. Срѣбърнитѣ и други скъпи вѣщи били на мѣстото си, само нѣкои малки работи липсвали и отъ не голѣма стойность. Той челъ рапорта на комиссията и видѣлъ, че тя намѣрила нѣкои вѣщи повече, които не фигурирали въ инвантера, но тия вѣщи щели да се провѣратъ по документитѣ находящи се въ Дир. на Финанситѣ Въобще комиссията не казвала, че има нѣщо крадено отъ голѣма стойность.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ се удовлетворява, само желае да знае какви вѣщи има изгубени и му е драго, че сж липсали нищожни работи.

Г-нъ Дир. Петровъ казва, че Директора на Общ. Сгради искалъ да се плати само една сума отъ 500—600 гр. за мобили на стаята на адъютантитѣ.

Г-нъ Прѣдсѣд. пита Комитета какъ мисли, за прѣдложението на г. Величкова, въ вчерашното засѣдание, да става засѣданието въ 9 часа.

Г-нъ Д-ръ Хакановъ е на мнѣние, че тоя въпросъ трѣбва да се рѣши въ присѣдствіето на всичкитѣ членове на Комитета.

Приема се мнѣнието на г. Хаканова.

Засѣданието се затвара въ 5 часа.

Прѣдсѣдатель: **Т. Кесяковъ**

Подпрѣдсѣдатель: **Д-ръ Дагоровъ**

Членъ-Секретаръ: **Беневъ**

За Секретаръ: **Л. Т. Малеевъ.**